

VIERING VAN WOORD – GEBED – COMMUNIE - DOMINICUSKERK UTRECHT
Eerste zondag van de Advent C-jaar - 29 november 2015
Jeremia 33,14-16; Lucas 21, 25-28.34-36

Onbevangen verwachten - Tekens zien

Begroeting en inleiding

In deze weken van de Advent, als het donker ons iedere dag eerder tegemoet komt, zingen we van licht, hopen we op licht, dromen we van licht. We leven toe naar Kerstmis en het is goed om af en toe even wat tijd te nemen voor bezinning. Daarom welkom in dit uur van rust en aandacht bij het zien van de tekenen. De lezingen laten aan duidelijkheid niets te wensen over: durf de tekenen van de de tekenen aan zon en maan, de vluchtelingen en de brutale aanslagen. Loop er niet voor weg. We kunnen en mogen niet meer zeggen: Ik heb niets gezien. Ik keek even ergens anders naar.

Bij het aansteken van de eerste adventskaars

In het donker groeit licht, de tijd raakt vervuld, maar nòg is het nacht.
In dat wankel weten steken we de eerste kaars aan op die groene krans van hoop.
Dat het licht van de Eeuwige ons donker zal overwinnen.

De Schrift gaat open

We horen vandaag opnieuw woorden van oudsher, die zozeer onze menselijke ervaring raken: het donker van de onzekerheid en tegelijk de waakzame droom en de belofte dat het allemaal anders en beter kan.

Overweging

Het is even slikken als we vandaag het evangelieverhaal horen.

Is het zó slecht gesteld met Gods lieve aarde, dat de hemel van slag is: tekenen aan de zon, de maan en de sterren, en op aarde zullen de volken in paniek raken, radeloos door het gebulder van de zee en de golven.

We hoorden en zagen het in de afbeelding van de tekenen aan zon en maan.

Wij zijn in vergelijking met onze voorouders veel minder afhankelijk van de natuur, maar wij worden angstig van het geweld en de brutale aanslagen.

Al te vaak moeten mensen, dieren en dingen sterven voordat ze mogen bloeien.

Wat in de bijbel verhaal was, hebben wij door de eeuwen zien gebeuren en het is altijd een wankel evenwicht is geweest tussen rampen én voorspoed, tussen verschrikking én geluk, tussen wreedheid én tederheid, in welke eeuw dan ook.

Ik denk dat velen van ons er iets van herkennen.

Er speelt in onze tijd zoveel tegelijk: heftige natuurrampen, maar ook terrorisme, de aanslagen die maar doorgaan; de klimaatverandering en de opwarming van de aarde; ernstige ziekten die om ons heengrijpen, en nog wel meer. Meermalen bekruipt ons het náre, onzekere gevoel: Waar moet dan toch naartoe?

En toch laat Jeremia de Eeuwige in de eerste lezing zijn belofte uitspreken:

*"De tijd komt, dat Ik de belofte vervul,
die Ik Israel en Juda heb gedaan!"*

Opvallend en mooi dat deze roep doorklinkt in onze maakbare en ontwikkelde samenleving.

Er klinkt iets in dóór van: Kijk met de ogen van je hart naar het leven

dat geleefd wordt in al z'n weerbarstigheid. Zie en hoor waar de pijn zit, maar ook waar de hoop leeft. Heb oog voor wat uit God is, wat licht en leven is.

Heb oog voor de tekens van de tijd.

Kijk nu even mee naar het evangeli gedeelte uit Lucas.

Het lijkt een doemscenario, maar het is een hoops scenario. Lucas zoekt naar hoop waar alles zo zonder uitzicht lijkt. Hij heeft het over redding:

"Je zult de Mensenzoon zien komen", en "Jullie verlossing is dichtbij".

En hij zegt ook: "Kijk maar naar de vijgenboom"! Kijk maar hoe die uitloopt, een lenteboom. En de vijgenboom is geen laatbloeier of langzaam-bloeier, ze staat juist vroeg en binnen de kortste keren in het blad; ze is echt een beeld van nabije hoop!

Het thema van vandaag is herkenbaar.

Bij tijden voelen de wereld en de samenleving als onrustig, stuurloos, als 'in nood', zoals in een aantal opzichten in deze jaren. Bij tijden ook kan onze eigen, kleine leven in een crisis zijn, door grote zorgen die alles overhoop gooien:

ernstige ziekte, ontslag, een scheiding...

Je kunt je dan heel machteloos voelen, bang voor de toekomst.

Wat moeten we met die onzekerheid, die machteloosheid?

Het hoort bij de Advent daarop te antwoorden: met de woorden uit Lucas:

"Waak en bid:" Hoop, zien waar het heen moet - het komt niet zomaar uit de hemel vallen; dat wordt geboren uit inkeer, uit aandacht, uit waken en bidden.

Waken is: op wacht gaan staan, ogen open, de onzekerheid en de pijn doorvoelen. Waken is ook uithouden, leren verdragen dat ik moet wachten en veel niet kan oplossen, én: leren zien wat ik wél kan doen.

Waken als een tijd van verwachten, een ruimte waarin wijsheid kan groeien en nieuwe beweging. Maar het is ook een tijd van aandacht om als volk niet uit het oog van God te verdwijnen, de Eeuwige niet uit handen te lopen, niet uit de genade te vallen.

Het is het visioen - de droom - aan de ene kant en de aardse werkelijkheid aan de andere kant. Het visioen houdt de hoop op verlossing levend.

Was het maar waar - als dat zou kunnen!

Groeide alle tweedracht maar uit tot de vrede van Kerstmis.

Scheurde onze gesloten hemel in Godsnaam maar open!

En mensen blijven dromen, verlangen en hopen, blijven bidden en zingen:

Zal er ooit een dag komen dat het nog niet plaats maakt voor het "al wel?"

Bidden is het tweede Adventswoord.

Het is ook waken, maar mét de dieptestroom van het verlangen en het vertrouwen. "Richt je op, hef je hoofd", zegt Lucas, dat is: zet je zelf in een bid-houding van verwachting; én blijf erom roepen: om menswording, om de komst van Jezus Messias onder ons.

Lucas is geen doemdenker of zwartkijker, juist niet. Midden in onze verslagenheid en onzekerheid wil hij hoop zaaien. Die hoop heeft een naam en een gezicht: de Mensenzoon, Jezus Messias, die steeds weer als een kind onder ons geboren wil worden. En die hoop heeft ook handen en voeten - de ónze!

Want zo is de rolverdeling in het scenario van het rijk van God.

We zijn niet ten einde toe onmachtig, we kunnen kiezen voor wat goed is.

Concrete vormen van gerechtigheid maken de hoop tastbaar, de kleinste goedheid kan het leven van een mens laten kantelen naar het licht!

Die tekenen van hoop, die onopgemerkte aanwezigheid, waar wij zo om roepen, waar wij zo naar uitzien? "Scheur toch de wolken weg en kom...!"

Het is voorhanden, het kan gebeuren! Vandaag.

Baptiste Tuin o.p.